

deernis met den smaad, waarin het in de vorige eeuw lag. Maar zij is, behalve geschenk, ook roeping!

Wie het zoo ziet, ziet de eere van de Vrije Universiteit als de eere van het volk dat haar draagt. Die verblijdt zich over den zegen op haar arbeid en aanvaart de vruchten van dien arbeid als zegen over de trouw van dat volk. Die rekent ook de smaad, schuld, zonde en gebrek bij de Vrije Universiteit als smaad, schuld, gebrek en zonde van onze volksgroep.

Helaas wordt het te weinig zoo gezien. Voor velen is de V.U. een inrichting van wetenschap, ergens in Amsterdam, waar jonge menschen studeeren en waar hoogleeraren les geven. Een school, zooals men zooveel scholen heeft, en waaraan men hoogstens door den band van een jaarlijksche contributie of een gift in de collecte verbonden is.

Zóó mag het niet. Steeds weer zullen we moeten aantoonen, dat de V.U. niet is een Stichting die we kunnen hebben, of die we ook, al naar dat het ons uitkomt, kunnen loslaten en prijsgeven. Zij is *onmisbaar*. Zij is en moet steeds meer worden: centrum van en arsenaal voor alle christelijke actie op publiek terrein. Zij is, naar art. 2 van haar reglement, opgetreden in diepe afhankelijkheid van de mogendheid des Heeren, op den grondslag der Gereformeerde beginselen, om te trachten draagster te zijn van het dubbele beginsel dat de vreeze des Heeren het beginsel der wijsheid is en dat vrijmaking van uitwendige banden, om eeniglijk te steunen op de genade Gods, het meest bevorderlijk is ook aan den bloei der wetenschappen. Zij moet dienstbaar gemaakt aan de bevordering van Gods eer en van Godzaligheid in den lande.

Zóó moeten wij de Vrije Universiteit zien. Zoo moet zij onze Universiteit zijn.

Daarom, omdat de V.U. zaak is van heel ons volk, heeft zij een organisatie, met vele vertakkingen over geheel ons land en zelfs daarbuiten. Een organisatie, die meer dan vijfduizend personen, mannen en vrouwen omvat. Die allen zijn, schakels tusschen de Universiteit en ons Gereformeerde volk.